

dwongen, dat zij toe zou stemmen.

Terwijl hij sprak en lang nadat hij opgehouden had met spreken en zijn plannen uit te leggen, was zij stil gebleven.

Het was een late, stille, warme herfst-dag, een van die vreemd-gelukkig-droeve dagen, waarin voor iemand zacht zijn heele heene leven op-zwijgt. Zacht dreef het geuren van het najaar en alles stond beweegloos in het wazig-gouden licht, de hemel eindeloos droomend in geheimend-gulden blauwheid, waarin de vlokkig-blanke wolkjes peinsden en nauw-hoorbaar de herinnering fluisterde van schoonheid, die voorbij is voor altijd en stil het rouwen klaagde van wat nooit weêr kan keeren. En zij herinnerde de mooi-voorbije uren, die zij hier had gezeten, de zomer-zondag-middagen, wanneer een schitter-blanke hitte neer-stond uit de helder-blauwe lucht en in de straten schroeide met beweegloosharde gloeiing, terwijl hier op de werf een koelend-zachte schaduw lag, waarin het frisschend rieken van het water streek, dun-voortgedragen uit de verte op het steelend suizen van het nauw-hoorbaar weven van een wind-zucht. Het anders helder-kleuren van de boomen en van de huizen-daken aan de overzij, stond schemer-tintend achter het hette-trillend grijzen van de lucht, die in een wijde koepeling van zuiver-diepe blauwheid spande, hoog-welvend in het stille zilveren van de zon. Ver op het langzaam, gelijkmatig deinen van het groenend-grijze, blauw-doortinte water, gleden de scheepjes met de zon-gelichte zeilen luidloos voort, het donker pluimen van de donzen rook, die uit de zwarte strakheid van een stoombootschoorsteen dichte, loste in een lang-gerekte dunheid teêr-wolkend uiteen, een smalle schaduw lijnend op het blanke achter-schuimen van de golven, die hoekig-splijtend trokken langs het gladde water-vlak. De stilte dreef beweegloos op de wijde ruimte, zacht even doorgeduisterd van het schorrend klage-fluiten van een boot, of kort gehelderd door het over luiden van de kinderstemmen achter in de straat, waarna het zwijgen van de uren weêr in dragen voortgang vloeide. Dan, als de zon-glans lager naar het Westen kleurde, een rood-oranje gloeiing vlammend in de lucht, waarlangs de dunne wolk-brokjes beweegloos met hun teêr-getinte randen eindeloos-geheimend staarden en zacht het tooverlichten van den hemel ijl vervloede naar het dieper blauw, waarin de sterren met een rustig tinkelen hun weeken goud-schijn weefden, dan was het of zij langzaam waakte uit een verre droom en of zij vreemd het werkelijk bestaan weêr voor haar oogen op zag komen.